

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Y.A.A.A., narozený ..., státní příslušnost Stát Libye, toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: JUDr. Tomáš Plíhal, advokát, se sídlem Sedláčkova
212/11, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké
policie, se sídlem Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 15.10.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019 č.j.
KRPK-80218-22/ČJ-2019-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Tomáši Plíhalovi se přiznává
odměna ve výši 9.145,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni
ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet
č. 2109959337/2700, VS: 02842019, vedený u UniCredit Bank Czech Republic, a.s.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 15.10.2019** předanou k poštovní přepravě dne 16.10.2019 a soudu doručenou dne 17.10.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019 č.j. KRPK-80218-22/ČJ-2019-190022, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce se zajišťuje podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a to na 30 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, tj. od 13.10.2019 v 18:30 hod. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce. Usnesením zdejšího soudu ze dne 17.10.2019 č.j. 17A 203/2019-17 byl žalobci ustanoven zástupcem shora uvedený advokát.
2. **V doplněné žalobě** žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, čímž porušil tzv. zásadu materiální pravdy uvedenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**). Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán dne 13.10.2019 kontrolou zjistil, že žalobce na území České republiky (dále jen **ČR**) pobývá údajně neoprávněně, neboť nebyl s to předložit platný cestovní doklad a platné oprávnění k pobytu. Výše uvedená kontrola správního orgánu byla provedena v obci Potůčky, jež se nachází přímo na hranici se Spolkovou republikou Německo (dále jen **Německo**), a jež zároveň přeshraničně přímo sousedí (a je propojena silniční a železniční komunikací) s německou obcí Johannegeorgenstadt. V této obci žalobce dlouhodobě pobývá. Je důvodné se domnívat, že žalobce nebyl s to rozpoznat, zda se v daný moment nachází stále na území Německa, či už překročil státní hranice ČR. Správní orgán pochybil, když ostentativně ignoroval opakované sdělení žalobce, že požadované průkazy má uzamčené v osobním automobilu nacházejícím se v Německu, presumovatelně v obci Johannegeorgenstadt. Přepjatý formalismus správního orgánu vedl k naprosto neadekvátnímu zásahu vůči žalobci a drastickému omezení osobní svobody žalobce formou jeho zajištění, a to pouze z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu. Z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu se dále jeví jako naprosto nepřiměřené také samotné zajištění žalobce v ZZC Balková. Je důvodné se domnívat, že za daných okolností by k naplnění daného účelu postačovalo užití tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Lze konstatovat, že správní orgán zásadně pochybil, když nesprávně zjistil skutkový stav, na jehož základě učinil opatření zjevně nepřiměřená a nepřiléhavá.
Žalobce dále namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vůbec neposoudil možnost, respektive nemožnost aplikace čl. 17 dublinského nařízení. K tomu, aby napadené rozhodnutí žalovaného, v rámci něhož postupuje či nepostupuje podle čl. 17 dublinského nařízení, nebylo nepřipustným projevem libovůle, musí vycházet z dostatečných podkladů, musí být logicky správné a žalovaný se musí uspokojivým způsobem vypořádat s osobní situací žadatele. Žalobce se v současné době nachází v ZZC Balková, kde je, v souladu s jeho tvrzením, terčem fyzických ataků a šikany ze stran místních zaměstnanců. Ačkoliv není v zájmu žalobce setrvat na území ČR, nesouhlasí se svým vydáním do Německa, neboť takovéto vydání fakticky vyústí ve vyhoštění do státu

Libye. Skutečnost, že v Libyi od roku 2014 probíhá občanská válka mezi islamistickými silami a opozicí, nebyla správním orgánem při svém rozhodování nikterak zohledněna. Správní orgán pochybil, když při svém rozhodování nezohlednil humanitární hledisko a s tím spojenou možnost aplikace čl. 17 dublinského nařízení a potenciální konsekvence svého rozhodnutí, ze kterého je patrná zjevná nepřiměřenost. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a plná moc.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.10.2019 č.j. KRPK-80218-22/ČJ-2019-190022** byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie č. L 180/31-59 ze dne 29.6.2013, dále jen **dublinské nařízení či Nařízení**)]. Současně dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba trvání zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 13.10.2019, 18:30 hodin. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 13.10.2019 v 17:30 hodin kontrolován policisty v obci Potůčky. Na výzvu žalobce hlídce nepředložil žádný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu ani jiný průkaz totožnosti, na základě kterého by bylo možno odůvodnit závěr, že jeho pobyt na území ČR je v souladu se zákonem o pobytu cizinců, a tudíž oprávněný. V ČR se zdržoval neoprávněně - bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Dále bylo zjištěno, že dne 24.12.2017 přicestoval na území Německa, kde požádal o azyl. Dne 30.11.2018 byla žádost o azyl německými orgány zamítnuta a k tomuto datu bylo též ukončeno jeho pobytové povolení. V současné době tudíž není držitelem platného oprávnění k pobytu na území Německa. Dne 13.10.2019 v 18:30 hodin tedy byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o policii**), neboť se dopustil jednání, pro které lze pobyt na území ČR ukončit nebo zahájit řízení o správním vyhoštění zákona o pobytu cizinců.

V rámci vysvětlení, které ve věci žalobce podal, bylo dále zjištěno, že zemi původu – Libyi opustil v prosinci roku 2017. Po příletu do Německa dne 24.12.2017 požádal o azyl a byl umístěn do azylového zařízení. Do ČR přijel se svým známým dne 13.10.2019, a to pouze na nákupy. Uvedl, že cestovní doklad má na úřadě, v azylovém zařízení, neměl u sebe žádné peníze, bydliště na území ČR také nemá a chtěl by zpět do Německa.

Z nastíněných skutkových okolností a z ostatních informací a podkladů získaných v rámci provádění úkonů spojených s ukončením pobytu na území, správní orgán učinil závěr, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie nebyla účinná. Správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, žalobce není oprávněn samostatně vycestovat do Německa, nemá žádnou finanční hotovost a nesplňuje podmínky pro pobyt na území smluvních států.

Důvěru správního orgánu v jeho osobu snižuje i zjištění, že má kriminální minulost na území Německa; jednalo se o krádeže a drogovou trestnou činnost.

Před samotnou aplikací institutu zajištění správní orgán důsledně zvážil, zda zajištěním bude naplněn jeho účel, zda předání žalobce do Německa je reálně možné a zda může být uskutečněno tak, jak ukládá zákon. Správní orgán se při rozhodování o zajištění pro účely předání zabýval aktuální situací v zemi, do níž má být předán, a posuzoval, zda v daném případě není dána překážka realizace předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, tj. zda v Německu neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů ve Německu, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie č. C 83/389-403 ze dne 30. 3. 2010, dále jen **Charta**). Za problematickou zemi společného evropského azylového systému je dlouhodobě považováno Řecko. Německo je vyspělou, bezpečnou zemí, v níž státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů. Jedná se o stát, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Německo je stát, o němž se obecně míní, že má efektivně fungující azylový systém a vysokou úroveň dodržování práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a podmínek jejich přijetí, a předání žalobce na území tohoto státu s sebou nenese riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4 Charty a tedy předání do Německa je reálně možné a bude uskutečněno v nejbližším možném termínu tak, jak ukládá zákon.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.11.2019** mimo jiné zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že důvodem, který správní orgán přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým bylo zajištění žalobce, bylo zejména zjištění, že na území ČR pobývá neoprávněně, bez cestovního dokladu a bez víza, a nemůže oprávněně samostatně cestovat do žádného z členských států, neboť není držitelem platného oprávnění k pobytu v žádném z členských států. Lustrací žalobce cestou Odboru mezinárodních vztahů, kdy byla zaslána žádost německé straně, bylo zjištěno, že cizinec byl na adrese, kterou udal hlídce Policie ČR při kontrole hlášen do července 2019 a má ze strany německých úřadů ukončen pobyt na území Německa. Dále u sebe neměl žádné finanční prostředky a německá strana upozornila na jeho kriminální minulost (krádeže, drogová trestná činnost). Z nastíněných skutkových okolností a z ostatních informací a podkladů získaných v rámci provádění úkonů spojených s ukončením pobytu na území, správní orgán učinil závěr, že mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (dále jen **EU**) by nebyla účinná. Jak již bylo uvedeno, žalobce dne 24.12.2017 přicestoval do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu, tato skutečnost zakládá důvod pro zahájení řízení podle dublinského nařízení. Dne 30.11.2018 byla žádost o azyl žalobce německými orgány zamítnuta a k tomuto datu bylo též ukončeno pobytové povolení žalobce na území Německa. V současné době tudíž není držitelem platného oprávnění k pobytu. Správní orgán nesouhlasil s žádnou ze žalobních námitek a má za to, že zajištění žalobce bylo přímým důsledkem jeho jednání, zejména proto, že pobýval na území ČR neoprávněně - bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, nebylo možné mu ani samostatně umožnit, aby oprávněně vycestoval z území ČR do Německa, neboť vzhledem k výše uvedenému nemá platné vízum ani jiné platné povolení opravňující k vstupu na území tohoto státu. Správní orgán

ve svém rozhodnutí nezohlednil situaci v Libyi, neboť se nejedná o předání cizince do tohoto státu. Správní orgán zajistil žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného prvního předpisu Evropské unie, příslušným členským státem je v tomto případě Německo. Žalobce sám v průběhu řízení vyslovil přání vrátit se zpět na území tohoto státu. Správní orgán nemůže předjímat, jaké další kroky, týkající se pobytu žalobce, podniknou orgány Německa a zda toto jeho jednání bude vést k vyhoštění do státu Libye. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.10.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.11.2019 odpovídají obsahu spisu. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 14.10.2019 bylo žalobci předáno dne 7.11.2019.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nežádali ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Podle **§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
10. Podle **§ 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
11. Žalobce nejprve namítal, že žalovaný zásadně pochybil, když nesprávně zjistil skutkový stav, na jehož základě učinil opatření zjevně nepřiměřená a nepřiléhavá, když v daném případě by zcela stačilo použití zvláštních opatření. Dále namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vůbec neposoudil možnost, respektive nemožnost aplikace čl. 17 dublinského nařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

12. Nejprve zdejší soud uvádí, že neshledal porušení namítaných ustanovení, neboť je zřejmé, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně, když neměl uděleno vízum, povolení k pobytu, ani jiný úřední záznam opravňující pobyt v ČR. Žalobce se tedy v ČR zdržoval neoprávněně – bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Dále ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce dne 24.12.2017 přicestoval na území Německa, kde požádal o azyl, avšak dne 30.11.2018 byla žádost o azyl německými orgány zamítnuta a k tomuto datu bylo též ukončeno jeho pobytového oprávnění. V současné době tudíž není držitelem platného oprávnění k pobytu na území Německa. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl jako adresu svého pobytu Schefelweksstrasse 24, Johanngeorgenstadt, Německo, na které byl hlášen pouze do července roku 2019 a nyní má ze strany německých úřadů ukončen pobyt na území Německa. Dále u sebe neměl žádné finanční prostředky. Současně je nutné poukázat na žalobcovu kriminální minulost v Německu (krádeže, drogová trestná činnost). V daném případě má soud za to, že žalovaný se s důvodem zajištění vypořádal zcela v souladu se zákonem, a to na základě shora skutkových okolností. Žalovaný zcela zjistil skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu a zdejší soud o jeho závěrech nemá žádné pochybnosti. Na shora uvedeném nic nemění ani ta skutečnost, že žalobce nevěděl, že se již nachází na území ČR, což v daném případě nelze považovat za skutečnost, která by mohla zajištění žalobce považovat za nezákonné či nepřiměřené.
13. Soud dále nepřisvědčil námitce, že v případě žalobce by k naplnění daného účelu postačovalo tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Žalovaný svou úvahu o možnosti využití zvláštních opatření dostatečně zdůvodnil, když nepřistoupil k tomuto institutu zejména z důvodu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně – bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce nebyl oprávněn samostatně vycestovat do Německa, současně neměl žádnou finanční hotovost a nesplňoval podmínky pro pobyt na území smluvních států. Současně důvěryhodnost osoby žalobce snižuje i jeho kriminální minulost na území Německa (krádeže a drogová trestná činnost). Žalovaný po zhodnocení všechny individuálních okolností zhodnotil, že v případě žalobce se jeví uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců jako zcela nedostačující a zdejší soud s jeho názorem plně souhlasí, když tento závěr byl umocněn dosavadním chováním žalobce a přístupem k dodržování českého právního řádu. V daném případě tedy existuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se žalobce výslovně vyjádřil, že chce vycestovat zpět do Německa.
14. Na podkladě shora uvedeného soud dodává, že na aplikaci žalobcem požadovaného čl. 17 dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Dublinské nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015 č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku srchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritéria stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“ Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“

15. Zdejší soud se tedy ztotožňuje se závěry žalovaného, že existoval důvodný předpoklad domnívat se, že Německo zvaží přijetí žalobce zpět na své území, a proto bylo napadené rozhodnutí o zajištění žalobce opřeno o zákonný důvod a vycházelo ze správné aplikace evropské a vnitrostátní právní úpravy.
16. Závěrem soud uvádí, že žalovaný nebyl povinen zohlednit situaci v Libyi a zabývat se tamní aktuální situací, jelikož se nejedná o předání cizince do tohoto státu, ale správní orgán zajistil žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu EU, příslušným členským státem je v tomto případě Německo. Současně žalobce v průběhu řízení sám vyslovil přání se vrátit zpět na území tohoto státu a nelze dále předjímat situaci, zda dojde k jeho vyhoštění do státu Libye. Na okraj soud konstatuje, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že německá strana vyslovila souhlas s předáním žalobce na jejich území a k plánovanému předání by mělo dojít 20.11.2019 přes hraniční přechod Petrovice.
17. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
19. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 17.10.2019 č.j. 17A 203/2019-17 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal; v takovém případě platí odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovený zástupce žalobce vyúčtoval náklady řízení v podání ze dne 11.11.2019, soudem mu byla přiznána požadovaná odměna za zastupování, a to za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 6.200,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (**advokátní tarif**). Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Škoda Yeti, registrační značka ..., z Plzně do Balkové a zpět za účelem porady s klientem – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 333/2018 Sb.) celkem činí 758 Kč (tj. 126 km x 4,1 Kč/km; 6,6 l/100km x 30,50 Kč/l x

1,26). Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.587,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny po zaokrouhlení v tomto řízení tedy činí **9.145,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2109959337/2700, VS 02842019, z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. listopadu 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně